

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΚΑΙ ΒΙΟΣ

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ ΚΑΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΟΥ

ΛΟΥΚΑ

Ψαλλωμένη τὴν 18ην Ὀκτωβρίου

Συνθεθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἐλαχίστου ἐν Ἱερουσὶ

ΓΕΩΡΓ. Α. ΒΟΥΤΕΡΗ

ἐφημερίου τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Μελετίου



ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Δ. Γ. ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ ΚΑΙ Δ. ΔΕΛΗ

1913



**ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΚΡΗΤΗΣ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ**

168410



γαλίσω τὸν Χριστὸν ἰατρὸν, ὅτι τὰ πάθη θεραπεύεις τῶν ψυχῶν· λυχνίαν, νοητὸν φῶς ἀπαστράπτουσαν· κρηπίδα καὶ θεμέλιον τῆς πίστεως· σὺ γὰρ ἡμῖν διεχάραξας, τὸ πάνσεπτον Εὐαγγέλιον· ἐκέτευσ τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τίσε νῦν προσείπω θαυμάσιαι; θεωρὸν, τῶν τῆς σοφίας διδαγμάτων ἀψευδῆ· συγγραφέα πρακτικόν, τῆς Ἀποστόλων διδαχῆς· καὶ στύλου εὐσεβείας ἀκατάσειστον· ἢ πύργον, Ἐκκλησίας ἀκατάλυτον· πολλά σου τὰ προτερήματα, καὶ μείζονα τὰ χαρίσματα· ἐκέτευσ τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. ἤχος, πλ. β'.

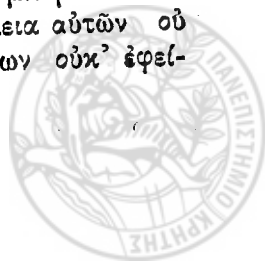
Ἀπόστολε Χριστοῦ, καὶ τῶν Θεῶν δογμάτων συγγραφεῦ, καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἐδραῖωμα· σὺ ὡς ἀληθῶς, τὰς ἐνζόφω τῆς ἀγνοσίας κάρδιας, εἰσδύσας ἐν τῇ βυθῷ τῆς ἀπολείας, ἰάτρευσας θεηγορίας, διέσωσας ὡς ἐκ σάλου τρικυμίας· ὀπαδὸς γενόμενος τοῦ σκότους τῆς ἐκλογῆς Παύλου, ἀλλὰ καὶ μίμητής· ἔθεν ἐτοῦμενσε, Λουκᾶ ἀξιάγαστε, τῶν Ἀντιοχέων τὸ ἐγκαλλώπισμα· πρόσθευσ τῷ σωτήρι καὶ Θεῷ ὑπὲρ τῶν πίστει ἐκτελούντων τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Τίς μὴ Μακαρίσεισε.

Εἴσοδος· τὸ Φῶς ἰλαρὸν, Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Καθολικῆς, β'. Ἐπιστολῆς Πέτροῦ ἰδ' Ἀνάγνωσμα.

Ἀγαπητοί, τοῦτο πρῶτον γινώσκοντες, ὅτι πᾶσα προφητεία γραφῆς, ἰδίας ἐπιλύσεως οὐ γίνεται· οὐ γὰρ θελήματι ἀνθρώπου ἠνέχθη ποτὲ προφητεία, ἀλλ' ὑπὸ Πνεύματος Ἁγίου φερόμενοι ἐλάλησαν οἱ Ἅγιοι Θεοῦ ἄνθρωποι· ἐγένοντο δὲ καὶ ψευδοπροφῆται ἐν τῷ Λαῷ, ὡς καὶ ἐν ὑμῖν ἔσονται ψευδοδιδάσκαλοι· οἵτινες παρεισάξουσιν αἱρέσεις ἀπωλείας, καὶ τὸν ἀγοράσαντα αὐτοὺς Δεσπότην ἀρνούμενοι, ἐπάγοντες ἑαυτοῖς ταχεινὴν ἀπώλειαν· καὶ πολλοὶ ἐξακολουθήσουσιν αὐτῶν ταῖς ἀπωλείαις, δι' οὓς ἡ ὁδὸς τῆς ἀληθείας βλασφημηθεῖσται, καὶ ἐν πλεονεξίᾳ πλαστοῖς λόγοις, ὑμᾶς ἐμπορεύσονται· οἷς τὸ κρίμα ἔκπαλαι οὐκ ἄργει, καὶ ἡ ἀπώλεια αὐτῶν οὐ νυστάζει· εἰ γὰρ ὁ Θεὸς Ἀγγέλων ἀμαρτησάντων οὐκ ἔφεί-



σατο, ἀλλὰ σουαῖς ζόφου ταρταρώσας, παρέδωκεν εἰς κρίσιν τετηρημένους· καὶ ἀρχαίου Κόσμου οὐκ ἐφείσατο ἀλλ' ὄγδοον Νῶε, δικαιοσύνης κήρυκα ἐφύλαξε, κατακλυσμὸν κόσμῳ ἀσεβῶν ἐπάξας· καὶ πόλεις Σοδόμων καὶ Γομόρρας τεφρώσας καταστροφῇ κατέκρινεν, ὑπόδειγμα μελλόντων ἀσεβεῖν τεθεικώς· καὶ δίκαιον Λῶτ καταπονούμενον ὑπὸ τῆς τῶν ἀθέσμων ἐν ἀσελγείᾳ ἀναστροφῆς ἐρρύσατο· βλέματι γὰρ καὶ ἀκοῇ, ὁ δίκαιος ἐγκατοικῶν ἐν αὐτοῖς, ἡμέραν ἐξ ἡμέρας ψυχὴν δικαίαν, ἀνόμοις ἔργοις ἐβασάνιζον· οἶδε Κύριος εὐσεβεῖς ἐκ πειρασμοῦ ῥυεσθαι, ἀδίκους δὲ εἰς ἡμέραν κρίσεως κολαζομένους τηρεῖν, *Πρὸς Κορινθίους, β'.* Ἐπιστολῆς Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ἀδελφοί, χάρις τῷ Θεῷ τῷ διδόντι τὴν αὐτὴν σπουδὴν ὑπὲρ ὑμῶν ἐν τῇ καρδίᾳ Τίτου. ὅτι τὴν μὲν παράκλησιν ἐδέξατο, σπουδαιότερος δὲ ὑπάρχων, αὐθαίρετος ἐξῆλθε πρὸς ὑμᾶς συνεπέμφαμεν δὲ μετ' αὐτοῦ τὸν ἀδελφόν, οὗ ὁ ἔπαινος ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ διὰ πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν· οὐ μόνον δέ, ἀλλὰ καὶ χειροτονηθεὶς ὑπὸ τῶν Ἐκκλησιῶν συνέκδημος ἡμῶν, σὺν τῇ χάριτι ταύτῃ τῇ διακονουμένῃ ὑφ' ὑμῶν, πρὸς τὴν αὐτοῦ τοῦ Κυρίου δόξαν καὶ προθυμίαν ἡμῶν· στελλόμενοι τευτο, μή τις ἡμᾶς μωμήσῃται ἐν τῇ ἀδρότητι ταύτῃ τῇ διακονουμένῃ ὑφ' ὑμῶν, προνοούμενοι καλὰ οὐ μόνον ἐνώπιον Κυρίου, ἀλλὰ καὶ ἐνώπιον ἀνθρώπων· συνεπέμφαμεν δὲ αὐτοῖς τὸν ἀδελφὸν ἡμῶν, ὃν ἐδοκιμάσαμεν ἐν πολλοῖς, πολυτάκτως σπουδαῖον ὄντα, νυνὶ δὲ πολὺ σπουδαιότερον, πεποιθήσει πολλῇ τῇ εἰς ὑμᾶς· εἴτε ὑπὲρ Τίτου κοινωνὸς ἐμός, καὶ εἰς ὑμᾶς συνεργός, εἴτε ἀδελφοὶ ἡμῶν Ἀπόστολοι Ἐκκλησιῶν, δόξα Χριστοῦ· τὴν οὖν ἐνδειξιν τῆς ἀγάπης ἡμῶν, καὶ ἡμῶν καυχήσεως ὑπὲρ ὑμῶν, εἰς αὐτοὺς ἐνδείξασθε, καὶ εἰς πρόσωπον τῶν Ἐκκλησιῶν· περὶ μὲν γὰρ τῆς διακονίας τῆς εἰς τοὺς Ἁγίους, περιττόν μοι ἐστὶ τὸ γράφειν ὑμῖν οἶδα γὰρ τὴν προθυμίαν ὑμῶν, τὴν ὑπὲρ ἡμῶν καυχῶμαι μακεδόσιν, ὅτι ἀχαῖα παρεσκευάσται ἀπὸ πέρυσι, καὶ ὁ ἐξ ὑμῶν ζήλος ἠρέθισε τοὺς πλείονας ἐπεμψα δὲ τοὺς ἀδελφούς, ἵνα μὴ τὸ καύχημα ἡμῶν τὸ ὑπὲρ ὑμῶν κενωθῇ ἐν τῷ μέρει τούτῳ ἵνα καθὼς ἔλεγον, παρεσκευασμένοι ᾗτε· μήπως ἐὰν ἔλθωσι



οὖν ἐμοὶ Μακεδόνες, καὶ εὐρωσιν ὑμᾶς ἀπαρασκευάστους, καταισχυνθῶμεν ἡμεῖς, ἵνα μὴ λέγωμεν ὑμᾶς ἐν τῇ ὑποστάσει ταύτῃ τῆς καυχήσεως· ἀναγκαῖον οὖν ἠγγισάμην παρακαλέσαι τοὺς ἀδελφούς, ἵνα προσέλθωσιν εἰς ὑμᾶς, καὶ προκαταρτίσωσι τὴν προκατηγγελημένην εὐλογίαν ὑμῶν, ταύτην ἐτοιμὴν εἶναι οὕτως ὡς εὐλογίαν, καὶ μὴ ὡσπερ πλεονεξίαν.

Καθολικῆς, α΄. Ἐπιστολῆς Ἰωάννου τὸ Ἀνάγνωσμα

Ἀδελφοί, οὐκ ἐντολὴν καινὴν γράφω ὑμῖν, ἀλλ' ἐντολὴν παλαιὰν ἣν ἔχετε ἀπ' ἀρχῆς· ἡ ἐντολὴ ἡ παλαιὰ ἐστὶν ὁ λόγος, ὃν ἠκούσατε ἀπ' ἀρχῆς· πάλιν ἐντολὴν καινὴν γράφω ὑμῖν· ὅτι ἡ σκοτία παράγεται, καὶ τὸ φῶς τὸ ἀληθινὸν ἤδη φαίνει· ὁ λέγων ἐν τῷ φωτὶ εἶναι καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ μισῶν, ἐν τῇ σκοτίᾳ ἐστὶν ἕως ἄρτι· ὁ ἀγαπῶν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ἐν τῷ φωτὶ μένει, καὶ σκάνδαλον ἐν αὐτῷ οὐκ ἔστιν· ὁ δὲ μισῶν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ἐν τῇ σκοτίᾳ ἐστί, καὶ ἐν τῇ σκοτίᾳ περιπατεῖ, καὶ οὐκ εἶδε ποῦ ὑπάγει, ὅτι ἡ σκοτία ἐτύφλωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ· γράφω ὑμῖν, τεκνία, ὅτι ἀφέρονται ὑμῖν αἱ ἁμαρτίαι διὰ τὸ ὄνομα αὐτοῦ· γράφω ὑμῖν Πατέρες, ὅτι ἐγνώκατε τὸν ἀπ' ἀρχῆς· γράφω ὑμῖν νεανίσκοι, ὅτι νενικήκατε τὸν πονηρὸν· γράφω ὑμῖν παιδιά, ὅτι ἐγνώκατε τὸν Πατέρα· ἔγραψα ὑμῖν Πατέρες, ὅτι ἐγνώκατε τὸν ἀπ' ἀρχῆς· ἔγραψα ὑμῖν νεανίσκοι, ὅτι ἰσχυροὶ ἐστέ, καὶ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἐν ὑμῖν μένει, καὶ νενικήκατε τὸν πονηρὸν· μὴ ἀγαπάτε τὸν Κόσμον, μηδὲ τὰ ἐν τῷ Κόσμῳ· ἐάν τις ἀγαπᾷ τὸν Κόσμον, οὐκ ἔστιν ἡ ἀγάπη τοῦ Πατρὸς ἐν αὐτῷ· ὅτι πᾶν τὸ ἐν τῷ Κόσμῳ, ἡ ἐπιθυμία τῆς σαρκός, καὶ ἡ ἐπιθυμία τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ ἡ ἀλαζονεία τοῦ βίου, οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ Πατρὸς, ἀλλ' ἐκ τοῦ Κόσμου ἐστί· καὶ ὁ Κόσμος παράγεται, καὶ ἡ ἐπιθυμία αὐτοῦ· ὁποῖων τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, μένει εἰς τὸν αἰῶνα.

Εἰς τὴν λιτὴν στιχοιρὰ προσόμοια· ἤχος α΄.

Χριστοῦ τὸν Μαθητὴν, τὸν τοῦ Εὐαγγελίου, συγγραφέα σοφώτατον· τοῦ οκότους τῆς ἐκλογῆς, τὸν ὠραῖον χαρακτήρα, ἔμφυχον πιστοί, οὐ ἐν ταῖς Ἐκκλησίαις ἀπάσαις ὁ ἔπαι-



νος· Λουκᾶν τὸν Ἀπόστολον ἐν ὕμνοις τιμήσωμεν· αὐτὸς γὰρ ἐκήρυξε τοῦ Θεοῦ τὰ παράδοξα θαύματα, φωτίσας τοὺς ἐπιγῆς· θεολογίας ἀκτίσι διὰ τῆς χάριτος.

Ψυχῶν ἰατρικὴν, ὑπὲρ τῆν τῶν σωμάτων ἐκμαθῶν ἐπιστήμην Σοφέ, κατὰμψω παγκαλῆς ἀνεδείχθης, τὴν τοῦ Θεοῦ Σοφίαν ἐμπνευσθεῖς, ἐν ἣ καὶ θεραπεύων ψυχὰς καὶ τὰ σώματα, Λουκᾶ Παμμακάριστε· καλεῖς πρὸς ἐπίγνωσιν, πτερεῖς πρὸς τὸν ἔρωτα, τοῦ Θεοῦ τοὺς ἀνθρώπους ἐκάστοτε, ἀνάγεις εἰς οὐρανόν, καὶ ὑπὲρ πάντων πρεσβεύεις, τῶν εὐφημούντω σε.

Ἀγκίστρω λογικῶ, τοὺς ἐν βάθει ἀγνοίας, ὡς ἰχθύας εἰσδύσαντας, ἐλκύσας εἰς ἐπίγνωσιν θείαν, τῷ Χριστῷ ὀψώνιον καλὸν προσηγάγῃ Παμμάκαρ, τιμὴν ἀξιόχρεον, ζῶν τὴν ἀκήρατον, Λουκᾶ Ἰερώτατε· διὸ καὶ Ἀπόστολος τοῦ Χριστοῦ ἐχρημάτισας, σοφὸς Εὐαγγελιστῆς, ἐξηγητῆς τῶν πρακτέων ἔργων τῆς χάριτος.

Ἦχος, πλ. δ' . Ἰδιόμελον,

Δεῦτε πᾶσα κτίσις, τὸν ἀληθῶς ἱατρὸν πνευματικόν καὶ τοῦ σωτήρος μαθητήν, Λουκᾶν τὸν αἰοίδιμον, ἐν ὡδαῖς εὐφημήσωμεν· οὕτως γὰρ ἀθείας τὴν νόσον τῷ ἐπιχρίσματι τῆς Χριστοῦ κολυμβήθρας ἐθεράπευσε· καὶ ποταμοὺς θεομβρῦτων ναμάτων, ἐκ στόματος, ἐμψυχωμένας χώρας, τοῦ Εὐαγγελίου κατήρδευσε· ὅθεν ἐξῆλθε προφητικῶς ὁ φθόγγος αὐτοῦ, εἰς τὴν οἰκουμένην, καὶ πρεσβεύει σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξο. ἦχος, πλ. δ' . Ἰδιόμελον.

Δαβιτικῶς συνελθόντες οἱ πιστοὶ ἐν ἄσμασι, τῷ μυστικῷ ῥήτορι τοῦ λόγου, Λουκᾶ ἐκ βοήσωμεν· ἡ γλῶσσα σου κάλαμος γραμματέως ἐδείχθη, Χριστοῦ τοῦ ὀξυγράφου, ὡραῖζων τὰς ὄψεις, πρὸς τὴν γνῶσιν τῶν ἐθνῶν τῆς θείας ἐπιγνώσεως, ἐν ἣ ἀνεκήρυξας τὸ Εὐαγγέλιον, καὶ τῶν συναποστόλων σου τὰς πράξεις συνεγράψω· διὸ παριστάμενος τῇ Τριάδι καὶ μόνῃ Θεῷ, πρέσβευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ω' τοῦ παραδόξου θαύματος.

Χαῖρε Μητρόθεε Δέσποινα· χαῖρε ἡ μόνῃ ἐλπίς, τῶν βροτῶν καὶ ἀντίληψις, χαῖρε καταφύγιον, χαῖρε λυχνία



φωτός, ἡγλαϊσμένον χαῖρε Παλάτιον, τὸ φωτοφόρον, χαῖρε λαμπάδιον· χαῖρε ἀμολυντον, Παρθενίας καύχημα· χαῖρε πηγῆ, βρύουσα ἰάματα τοῖς προσιοῦσι σοι.

Εἰς τὸν στίχον στιχηθᾶ. ἦχος, πλ. ἀ.

Χάρις τοῖς χεῖλεσί σου Λουκᾶ, πυρίνη γλώσση ἐξεχύθη Ἀπόστολε· καὶ γλώσσα πυρὸς ἐδείχθης, λόγους ἐκπέμπων φωτός· τοῖς φωτός ἀξίοις, τῷ κηρύγματι· βολίδας φλεγούσας δέ, τοῖς τὸ σκότος ποθήσασι, γράφων διδάσκων, τὸ σεπτὸν Εὐαγγέλιον· καὶ ὁσμὴ ζωῆς, τοῖς ζωὴν ὄντως θέλουσιν· ὤφθης ὡς Παῦλος ἔφησεν, ὃν ἔχες διδάσκαλον, ὁσμὴ θανάτου δὲ πάλιν, τοῖς μὴ ζωὴν ἀγαπήσασιν· ἀλλ' ἡμῖν εἰρήνην, καὶ φῶς παράσχου, καὶ μέγα ἔλεος.

Εἰς πάσαν τὴν γῆν.

Ἔγνωμεν ἐκ τῶν λόγων τῶν σῶν, καθὼς περ ἔφης τὴν τῶν λόγων ἀσφάλειαν· ὧν ἔφης, ἐνθέως μύστα, ἐπεὶ περ πάλαι ἡμῖν· περὶ τῶν πραγμάτων ἐπεχείρησας· ὧν πεπληροφῶρησαι, καὶ καθὼς σοι παρέδωκαν, οἳ πρὶν αὐτόπται· ὧν καὶ σὺ ἴσως γέγονας, ὑπηρέτης τῆς τοῦ λόγου σαρκώσεως· ὧν μετὰ τὴν ἀνάστασιν, εἰς Ἐμμαοὺς ἐβλεψας, καὶ καιομένη καρδιά, μετὰ Κλεώπα συνέφαγες· αὐτῷ θείας θέρμης, καὶ ἡμῶν τῶν σὲ τιμώντων τὰς ψυχὰς πλήρωσον.

Οἱ Οὐρανοὶ διηγοῦνται Δόξαν Θεοῦ.

Χαῖρε ὁ μόνος γράφας ἡμῖν, τὸ χαῖρε χαίρων τῆς Ἀγνῆς Εὐαγγέλιον· καὶ ταύτην Κυριοτόκον εἰπόντα τὸν Βαπτιστὴν· ἐκ γαστρὸς οὐ γράφεις καὶ τὴν σύλληψιν, καὶ λόγου τὴν σάρκωσιν, πειρασμοὺς καὶ τὰ θαύματα, λόγους καὶ πάθη τὸν Σταυρὸν καὶ τὸν θάνατον, καὶ τὴν ἔγερσιν, ἣν περ εἶδες καὶ ἄνοδον, πνεύματός τε τὴν κάθοδον κηρύκων τὰς πράξεις τε, καὶ ἐξαιρέτως τοῦ Παύλου, οὐπερ ἐδείχθης συνένδημος, ἀκέστωρ καὶ μύστα· καὶ φωστήρ τῆς Ἐκκλησίας ἣν φρούρει πάντοτε.

Δόξα. ἦχος, πλ. β'.

Πάνσοφε ἀλιεῦ Ἅγιε Μαθητά, ἐργάτα τοῦ σωτῆρος, καὶ θρίαμβε τῶν αὐτοῦ παθημάτων· ὁ τὴν κτίσιν τῇ πίστει διαδραμών, καὶ τῆς πλάνης τὰ ἔθνη διαγαγών, καὶ Θεῷ προσε-



λεπτά, προσφέρωσι Δέσποινα, ὑπὲρ πασῶν τῶν χαρίτων σου· σὺ γὰρ ὤφθης σκέπη ἡμοῦ καὶ βοήθεια, πειρασμῶν καὶ θλίψεων, αἰεὶ με ἐξαίρουσα, ὅθεν ὡς ἐκ μέσου φλογιζούσης καμίνου. ῥυθίεις τῶν θλιβόντων με, ἐκ καρδίας κραυγάζω σοι Θεοτόκε βοήθει μοι· πρεσβεύουσα τῷ σῶϊ Υἱῶ καὶ Θεῶ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δοθῆναι μοι· σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα ὁ ἀνάξιος δούλος σου.

Μετὰ τὴν β'. σιχολογίαν καθίσματα. ἤχο:, δ'.

Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Ποῖα γλῶσσα γηγενῶν ἴσχυσε ἄρα οὐδαμῶς, εἰ μὴ Παύλου τοῦ σοφοῦ, τῶν ἐγκωμίων ἀπαρχάς. ἅς σοι ἐξέθετο, ἄπασι ἐπιστέλλων, Λουκᾶν καὶ ἱατρόν, τὴν σὴν καρδίαν ἀληθῶς, προσαγορεύει αἰεὶ· οὗ τῶν ἀγόνων ἔνδοξε μέτοχος ὤφθης, καὶ τῶν Στεφάνων, διὸ βοῶμεν συμφώνως πάντες· πρέσβευε τῷ Κυρίῳ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Πάλιν τὸ αὐτό. Καὶ νῦν, Θεοιοκίον.

Κατεπλάγη Ἰωσήφ, τὸ ὑπὲρ φύσιν θεωρῶν, καὶ ἐλάβδανεν εἰς νοῦν, τὸν ἐπὶ τόκον ὑετόν, ἐν τῇ ἀπόρῳ συλλήψει σου Θεοτόκε· βάτον ἐν πυρὶ ἀκατάφλεκτον, ῥάβδον Ἀαρῶν τὴν βλαστήσασαν καὶ Μαρτυρῶν ὁ Μνήστωρ σου καὶ φύλαξ, τοῖς ἱερεῦσιν ἐκραύγαζε, Παρθένος τίκτει, καὶ μετὰ τόκον πάλιν μένει Παρθένος.

Μετὰ τὸν πολυέλεον καθίσμα, ἤχ. πλ. δ'.

Τὴν Σοφίαν καὶ λόγον.

Τῇ σαγήνῃ τῶν λόγων τῶν θεϊκῶν· τοὺς ἰχθύας ζωγράφσας τοὺς λογικούς, καὶ τοὺς οὐς προσήγαγες, ἀπαρχάς τῷ Θεῶ ἡμῶν· καλλιγραφῶν, διδάσκων τὸ σεπτὸν Εὐαγγέλιον, καὶ τὰς πράξεις ἀρίστως, τοῖς πᾶσιν ἀνιστόρησας· ὅθεν συνελθόντες καταχρέως τιμῶμεν, Εὐαγγελιστὰ Ἀπόστολε, τὴν πανέορτον μνήμην σου, καὶ συμφώνως βοῶμεν σοι· πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῶ τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν Ἀγίαν μνήμην σου.



Δόξα. Ὁμοιον.

Τῆς Σοφίας τῆς ἄνωσοι ὁ Χριστός, μυησάμενος πάντα μαρμαρυγῶς, ἀμέσως διανοίγων σοι τὰ θεόπνευστα λόγια, μύστην ἀναδείκνυσι, τῆς θείας χάριτος Πάνσοφε· τῆς διανοίας τὸ καλὸν εὐρών σου ὁ Κύριος, ὅθεν ταῖς ἀκτίσι, διαστίλδων ὠραίως, κυρηκάσε πρώτιστον. προχειρίζεται πάνσεπτε, Δου ἅ Ἄξιοθαύμαστε· πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι τοῖς ἐορτάζουσι πέθω τὴν Ἀγίαν μνήμην σου.

Χαῖρε Θρόνοι περιμορφαι τοῦ Θεοῦ· χαῖρε κόρη καθέδρα Βασιλική· κλίνη πορφυρόστρωτε, χρυσοπόρφυρε θάλαμε, γλαμὺς ἀλουργόχροε, τυμαλφέστατον τέμενος, ἀστραπηφόρον ἄρμα, λυχνία πολύφωτε· χαῖρε Θεοτόκε, δωδεκάτειχε πόλις· καὶ πύλη χρυσήλατε, καὶ παστάς ἀγλαόμορφε, ἀγλαόχρυσε τράπεζα, θεοκόσμητον σκῆνωμα χαῖρε ἔνδοξε Νύμφη ἡλιοστάλακτε· χαῖρε μόνη τοῦ τοῦ Κόσμου διάσσομα.

Ἀντίφωνα δ'. ἤχος.

Ἐκ νεοτητός μου πολλὰ πολεμεῖ με πάθη, ἀλλ' αὐτὸς ἀντιλαβοῦ καὶ σῶσον Σωτήρ μου.

Οἱ μισοῦντες Σιών ἀισχύνητε ἀπὸ τοῦ Κυρίου ὡς χόρτος γὰρ πυρὶ ἔσεσθε ἀπεξηραμένοι.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἀγίῳ Πνεύματι.

Ἄγιῳ πνεύματι πᾶσα ψυχὴ ζωοῦται καὶ καθάρσει ὑψοῦται λαμπρύνεται τῇ Τριαδικῇ Μονάδι Ἱεροκρυφίως.

Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων ἀμήν

Ἄγιῳ Πνεύματι ἀναβλύζει· τὰ τῆς χάριτος ρύθρα ἀρδέοντα ἄπασαν τὴν κτίσιν πρὸς ζωογονίαν.

Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν.

Οἱ Οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ.

Πᾶσα προή. Εὐαγγέλιον Ἐωθινόν, ε'. ὁ Ν'.

Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

Τῷ καιρῷ ἐκεῖνῳ ὁ Πέτρος ἀναστάς ἔδραμεν ἐπὶ τὸ μνημεῖον, καὶ παρακύψας βλέπει τὰ ἐθόνια κείμενα μόνα.



καὶ ἀπῆλθε, πρὸς ἑαυτὸν θαυμάζων τὸ γεγονός. Καὶ ἰδοὺ δύο ἐξ αὐτῶν ἦσαν πορευόμενοι ἐν αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ εἰς κώμην ἀπέχουσαν σταδίους ἐξήκοντα ἀπὸ Ἱερουσαλήμ, ἣ ὄνομα Ἐμμαούς· καὶ αὐτοὶ ὠμίλουν πρὸς ἀλλήλους περὶ πάντων τῶν συμβεβηκότων τούτων. Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ ὁμιλεῖν αὐτοὺς καὶ συζητεῖν, καὶ αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς ἐγγίσας συνεπορεύετο αὐτοῖς. Οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν ἐκρατοῦντο τοῦ μὴ ἐπιγῶναι αὐτόν, εἶπε δὲ πρὸς αὐτούς. Τίνες οἱ λόγοι οὗτοι, οὓς ἀντιβάλλετε πρὸς ἀλλήλους πεαιπατοῦντες, καὶ ἐστὲ σκυθρωποί; Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ εἰς, ᾧ ὄνομα Κλεόπας, εἶπε πρὸς αὐτόν. Σὺ μόνος παροικεῖς ἐν Ἱερουσαλήμ, καὶ οὐκ ἔγγως τὰ γενόμενα ἐν αὐτῇ ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις; Καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Ποία; Οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ· Τὰ περὶ Ἰησοῦ τοῦ Ναζωραίου, ὃς ἐγένετο ἀνὴρ προφήτης, δυνατὸς ἐν ἔργῳ καὶ λόγῳ, ἐναντίον τοῦ Θεοῦ καὶ παντὸς τοῦ λαοῦ· ὅπως τε παρέδωκαν αὐτόν οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Ἄρχοντες ἡμῶν εἰς κρίμα θανάτου, καὶ ἐσταύρωσαν αὐτόν. Ἡμεῖς δὲ ἠλπίζομεν ὅτι αὐτὸς ἐστὶν ὁ μέλλων λυτροῦσθαι τὸν Ἰσραὴλ· ἀλλὰ γε σὺν πᾶσι τούτοις τρίτην ταύτην ἡμέραν ἄγει σήμερον, ἀφ' οὗ ταῦτα ἐγένετο. Ἀλλὰ κοὶ γυναῖκες τινες ἐξ ἡμῶν ἐξέστησαν ἡμᾶς, γενόμεναι ὄρθριαι ἐπὶ τὸ μνημεῖον· καὶ μὴ εὐροῦσαι τὸ σῶμα αὐτοῦ, ἦλθον. λέγουσαι καὶ ὀπτασίαν Ἀγγέλων ἑωρακένας, οἱ λέγουσιν αὐτὸν ζῆν. Καὶ ἀπῆλθόν τινες τῶν σὺν ἡμῖν ἐπὶ τὸ μνημεῖον, καὶ εὗρον οὕτω, καθὼς καὶ αἱ γυναῖκες εἶπον· αὐτὸν δὲ οὐκ εἶδον. Καὶ αὐτὸς εἶπε πρὸς αὐτούς. Ὡ ἀνόητοι καὶ βραδεῖς τῇ καρδίᾳ τοῦ πιστεῦει ἐπὶ πᾶσιν, οἷς ἐλάλησαν οἱ Προφῆται· οὐχὶ ταῦτα ἔδει παθεῖν τὸν Χριστόν, καὶ εἰσελθεῖν εἰς τὴν δόξαν αὐτοῦ; Καὶ ἀρξάμενος ἀπὸ Μωσέως καὶ ἀπὸ πάντων τῶν Προφητῶν, διηρμήνευεν αὐτοῖς ἐν πάσαις ταῖς Γραφαῖς τὰ περὶ ἑαυτοῦ. Καὶ ἤγγισαν εἰς τὴν κώμην, οὗ ἐπορεύοντο. Καὶ αὐτὸς προσεποιεῖτο πορρωτέρω πορεύεσθαι. Καὶ παρεβιάσαντο αὐτόν, λέγοντες· Μείνον μεθ' ἡμῶν, ὅτι πρὸς ἑσπέραν ἐστί, καὶ κέκλικεν ἡ ἡμέρα. Καὶ εἰσῆλθεν τοῦ μείναι σὺν αὐτοῖς. Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ κατακλιθῆναι αὐτόν μετ' αὐτῶν, λαβὼν τὸν ἄρτον εὐλόγησας, καὶ κλάσας ἐπε-



δίδου αὐτοῖς. Αὐτῶν δὲ διηνοίχθησαν οἱ ὀφθαλμοί, καὶ ἐπέγνωσαν αὐτόν· καὶ αὐτὸς ἄφαντος ἐγένετο ἀπ' αὐτῶν. Καὶ εἶπον πρὸς ἀλλήλους· Οὐχὶ ἡ καρδιά ἡμῶν καιομένη ἦν ἐν ἡμῖν, ὡς ἐλάλει ἡμῖν ἐν τῇ ὁδῷ, καὶ ὡς διήνοιγεν ἡμῖν τὰς Γραφάς; Καὶ ἀναστάντες αὐτῇ τῇ ὥρᾳ, ὑπέστρεψαν εἰς Ἱερουσαλήμ, καὶ εὗρον συνηθροισμένους τοὺς ἑνδεκα καὶ τοὺς σὺν αὐτοῖς, λέγοντας· Ὅτι ἠγγέρθη ὁ Κύριος ὄντως, καὶ ὤφθη Σίμωνι. Καὶ αὐτοὶ ἐξηγοῦντο τὰ ἐν τῇ ὁδῷ· καὶ ὡς ἐγνώσθη αὐτοῖς ἐν τῇ κλάσει τοῦ ἄρτου.

Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἀποστόλου. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Εἶτα τὸ ἰδιόμελον. ἤχος πλ. β'.

Πάνσοφε ἄλιεῦ, Ἅγιε Μαθητὰ ἐργάτα τοῦ σωτήρος, καὶ θρίαμβε τῶν αὐτοῦ παθημάτων, ὁ τὴν κτίσιν τῇ πίστει διαδραμών, καὶ τῆς πλάνης τὰ ἔθνη συναγαγών, καὶ Θεῷ προσεγγεγκας, ὡς θυμίαμα καλόν, εἰς Οὐρανοὺς εὐδοθεῖς διδὸν παριστάμενος τῷ κριτῇ πρέσβετε ῥυσθῆναι ἡμᾶς, τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν, καὶ ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως λυτρωθῆναι τῆς κολάσεως.

Οἱ κανόνες τῆς Θεοτόκου εἰς σί'. καὶ τοῦ Ἁγίου εἰς η'.

Ὁ Κατὼν τῆς Θεοτόκου. ἤχος, α'.

ᾠδὴν ἐπινίκιον ἄσωμεν πάντες, Θεῷ τῷ ποιήσαντι, θαυμαστά τέρατα, βραχίονι ὑψηλῷ, καὶ σώσαντι τὸν Ἰσραὴλ ὅτι δεδόξασται.

Ὡς μόνη τὸν ἄχρονον Υἱὸν ἐν Χρόνῳ, τεκοῦσα σαρκούμενον Παναγία Ἄχραντε, πάντα τὰ χρόνια, τῆς Παναθλίας μου ψυχῆς, πάθη θεράπευσον.

Τὰ τραύματα Παναγνε τὰ τῆς ψυχῆς μου, καρδίας τὴν πόρῳσιν, λογισμοῦ τὴν σκότῳσιν, καὶ τοῦ νοῦς ἐκτροπᾶς, ἀφάνισον ὡς συμπαθῆς, ταῖς σαῖς δεήσεσιν.

Τὸ φῶς ἡ κυήσασα τὸν λυτρωτῆν μου, τοῦ σκότους μελύτρωσαι, καὶ βασιάνων ἄχραντε, τῶν αἰωνίων ἐκεῖ· ὅπως σωζόμενος ὑμῶν τὰ μεγαλεῖα σου.

Νοῦς μου Πανάμωμε, τὰς ἀμαυρώσεις, φωτὶ σου ἀπέλασον, ἡ τὸ φῶς κυήσασα, τὸ ὑπὲρ ἔννοιαν· καὶ δώρησαι μοι τὸ φῶς προσδλέφαι, τὸ ἐκ σοῦ ἐξανατεῖλαν ἡμῖν.



“*Ετερος Κανὼν τοῦ Ἀποστόλου. Ὡδή, α΄. ἦχος, πλ. δ΄.*

Θεοφάνους. Ἡ κεκομένη τὴν ἄτομον ἔτεμε.

Τῆς ἀνωτάτω Σοφίας τὸ στόμα σου, κρατήρα θεῖον Σοφῆ πάντες ἐπιστάμενοι, Ἀπόστολε Λουκᾶ· τὸν μέγαν καὶ ἀπόρρητον τῆς χάριτος πλουτοῦντες θησαυρόν, προθύμως ἀξήρυσμεθα τῷ Κυρίῳ ψάλλοντες, ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Μυσταγωγῶν σοι Χριστὸς τὰ Οὐράνια, καὶ θεοπνεύστους γραφάς, ἀμέσως διανοίγων σοι, Ἀπόστολε Λουκᾶ· καὶ μύστην ἀναδείκνυσι, καὶ κήρυκα σοφὸν τὸν ὑπὲρ νοῦν, ἐντόνως ἀνακράζοντα· τῷ Κυρίῳ ἄσωμεν ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Χειροτονεῖσε τῷ Παύλῳ συνέκδημον, ἡ Ἐκκλησία Χριστοῦ, Λουκᾶ Παμμακάριστε, τῇ χάριτί τε τῇ αὐτοῦ· ἐνθέως διαλάμποντα, καὶ ἔχνεσιν αὐτοῦ ἀκολουθεῖν, αὐτῷ συνανακράζοντα· τῷ Κυρίῳ ἄσωμεν ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Θεοτοκίον.

Τῆς ἀνεκφράστου καὶ θείας συλλήψεως, τῆς Πανυμνήτου Ἀγνῆς, τὸν τρόπον διεσάφησας, Ἀπόστολε Λουκᾶ· τὸ Πνεῦμα τὸ Πανάγιον ἐλήλυθε σαφῶς γὰρ ἐπ’ αὐτήν, καὶ λόγος ἐπεσκίασεν· ἢ συμφώνως ψάλλομεν, ἐνδόξως δεδόξασται.

Ἡ Καταβασία. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου

Ὡδή, γ΄. Ὁ Εἰσοδός.

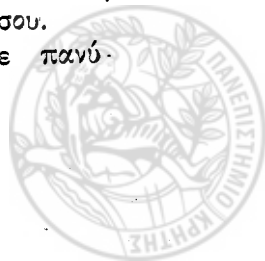
Στερεωθήτω ἡ καρδία μου, εἰς τὸ θέλημά σου Χριστέ ὁ Θεός, ὃ ἐφ’ ὑδάτων Οὐρανῶν, στερεώσας τὸ δεύτερον, καὶ ἐδράσας ἐν τοῖς ὕδασι, τὴν γῆν παντοδύναμη.

Τῆς στειρευούσης διανοίας μου, ἀκαρπίαν πᾶσαν ἀπέλασον, καὶ καρποφόρον ἀρεταῖς, τὴν ψυχὴν μου ἀνάδειξον. Παναγία Θεοτόκε, τῶν πιστῶν ἡ βοήθεια.

Ρῦσαι με πάσης κατακρίσεως, καὶ πολλῶν σκανδάλων τοῦ ὄφους, τοῦ αἰωνίζοντος πυρός, καὶ τοῦ σκότους πανάμωμε, ἢ τὸ φῶς, ἀποκυήσασα ἡμῖν τὸ ἀνέσπερον.

Τὸ ἀπαραίτητον κριτήριον, καὶ τὸ πῦρ ἐκεῖνο τὸ ἄσβεστον, καὶ τὴν ἀπόφασιν Ἀγνή, τὴν φρικτὴν ὄλως δέδοικα, σπεῦσον σῶσον πρὸ τοῦ τέλους, ἀγαθὴ τὸν ἐχέτην σου.

Εὐλογημένος τῆς κοιλίας σου, ὁ καρπὸς Παρθένε πανύ·



μνητε· τοὺς γὰρ φθαρέντας τῷ καρπῷ, διὰ ξύλου Σταυροῦ αὐ-
τοῦ, ἀφθαρσίας καταστήσας, κοινωνοὺς θεῖα χάριτι.

Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Σοῦ τὸ Εὐαγγέλιον, Λουκᾶ θεσπέσιε ἄνωθεν, Ἐνατολὴν
ἐπὶ σκεψαμένην, τοὺς ἀνθρώπους παρίστησιν.

Πράξεις ἐνθεώτατα, διαπραττόμενος ἄριστε, πανευσεβῶς,
τὰς τῶν Ἀποστόλων γραφικῶς ἀνιστόρισας.

Παῦλος ὁ Μακάριος, τῶν ἐγκωμίων σοι ἐπλεξε, τὰς ἀπαρ-
χὰς καὶ τοὺς σοὺς ἐπαίνους, ἐπιστέλλων ἐξέθετο.

Σὲ νῦν Μακαρίζουσιν, ὡς προεφήτευσας ἄχραντε αἱ γε-
νεαί, πᾶσαι τῶν ἀνθρώπων, διὰ σοῦ νῦν σωζόμενοι.

Κάθισμα, ἤχος πλ. δ΄. Τὴν σοφίαν καὶ λόγον

Ὡς συνέδημος Παύλου ἀναδειχθείς, τοὺς πικίλους κιν-
δύνους, καρτερικῶς, ὑπέμεινας πανεύφημε, τοῦ Κυρίου Ἀπό-
στολε, καὶ τὸν δρόμον ἀθλήσει, τελέσας τῆς πίστεως· σὺν
αὐτῷ ἐν ὑφίστοις εὐφραίνει Μακάριε· ἔθεν καὶ τῷ Κόσμῳ, τὸ
Χριστοῦ Εὐαγγέλιον, κυρήξας ἐφώτισας τὴν ὑφήλιον ἅπασαν
Λουκᾶ Πανσεβάσμιε· πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ· τῶν πται-
σμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν Ἁγίαν
μνήμην σου.

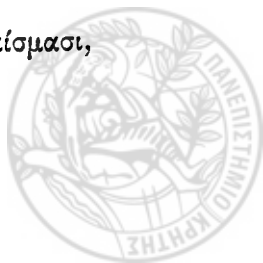
Δόξα τὸ αὐτό Καὶ νῦν. Θεοτοκίον

Τὴν Οὐράνιον πύλην καὶ κιβωτόν, τὸ Πανάγιον ὄρος τὴν
φωταυγῆ, νεφέλην ὑμνήσωμεν, τὴν ἀνάφλεκτον βάτον, τὸν
λογικὸν Παράδεισον, τῆς Εὐσας τὴν ἀνάκλησιν, οἰκουμένης
ὅλης τὸ μέγα κειμήλιον· ὅτι Σωτηρία ἐν αὐτῇ διεπράχθη,
τῷ κόσμῳ καὶ ἄφεις, τῶν ἀρχαίων ἐγκλημάτων· διὰ τοῦτο
βοῶμεν αὐτῇ, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων
ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς προσκινουσιν ἐν πίστει, τὸν ἄχραν-
τον τόκον σου.

Ὁδὴ, δ΄. Ὁ Εἰρμός.

Ἄν Πνεύματι προσδέπων προφήτα Ἀββακούμ, τὴν τοῦ
Λόγου σάρκωσιν ἐκήρυτες βοῶν, ἐν τῷ ἐγγίξειν τὰ ἔτη ἐπι-
γυνωθήσῃ ἐν τῷ παρεῖναι τὸν καιρὸν ἀναδειχθήσῃ, δόξα τῇ
δυνάμει σου Κύριε

Παρθένε Παναγία, ἀμύλωντε σκηνή, μολυνθέντα πταιίσμασι,



καθάρισόν με νῦν, τῶν οἰκτηρῶν σου βάνισι καθαρωτάταις, καὶ δός μοι χεῖρα βοηθείας ἵνα κράζω· δόξα σοι Ἄγνη θεο-δόξαστε.

Ναὸς ἡγιασμένος ἐδείχθης τοῦ Θεοῦ, τοῦ ἐν σοὶ οἰκήσαντος, Παρθένε ὑπὲρ νοῦν· αὐτὸν δυσώπει ἁμαρτιῶν ἡμᾶς ῥύπου ἀποκαθάραι. ὅπως οἶκος γνωρισθῶμεν, καὶ κατοικητήριον Πνεύματος.

Ἐλεησόν με μόνη, ἐλέους ἢ πηγῆ· Θεοτόκε τέξασα καὶ λύσον τὴν δεινήν, ψυχῆς μου νόσον καὶ πόρωσιν τῆς καρδίας, δακρῶν ῥεῖθρα, καὶ κατάνυξιν πρὸ τέλους, θείαν δωρούμενην πρεσβείαις σου.

Νοήσας ὁ προφήτης ἐν Πνεύματι Θεοῦ, ὄρος σε προέγραψε κατάσκιον Ἄγνη, τοὺς ἐκτακέντας φλογμῶ πολλῶν ἐγκλημάτων· ἀποκαθάραι μεσιτείας σου Παρθένε, μόνη τῶν βροντῶν ἢ ἀνόρθωσις.

Ἐπέβης ἐφ' ἵππους.

Ὡς ὠφθης τῇ αἴγλῃ, πεφωτισμένος τοῦ Πνεύματος· ἤξι-ώθης χερσὶ σου τοὺς νόμους αὐτοῦ, τοῖς Θεοφίλοις ἄριστα διατυπώσας, τοῖς πιστῶς μελωδοῦσι, δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ἡ Χάρις εὐρούσα τοῦ Παρακλήτου σὲ σκήνωμα, ἐξεχύθη πλουσίως σοὶς χεῖλεσι, καὶ τῆς εἰρήνης κήρυκα πᾶσιν ἀνέδειξε, τοῖς πιστῶς μελωδοῦσι, δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ἀγώνων τῷ Παύλῳ ὡς Κοινωνὸς ὠφθης Ἐνδοξε, τῶν στεφάνων ἐνδίκως ἠξίωσαι τῆς βασιλείας τούτῳ τε συναγαλλόμενος, συμφώνως κραυγάζετε, δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Εὐρών σου τῆς διανοίας ὁ Κύριος, ὡς ταῖς θεαῖς ἀκτίσιν ὠραίως διαλαμπούσης, κήρυκά σε προχειρίζεται τοῖς πιστεὶ κραυγάζουσι, δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Καθεῖλε δυνάστας ἀπὸ θρόνων ὁ Κύριος, ἢ Παρθένος καὶ Μήτηρ ὡς ἔφησε, τοὺς δὲ πεινῶντας θεῶν ἀγαθῶν ἐνέπλησε, τοὺς πιστῶς μελωδοῦντας, δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.



ᾠδή, ε'. Ὁ Εἰρημός.

» Τὴν σὴν εἰρήνην δὸς ἡμῖν, Υἱὲ τοῦ Θεοῦ, ἄλλον γὰρ ἐκ-
 » πτός σου Θεὸν οὐ γινώσκομεν· τὸ ὄνομά σου ὀνομάζομεν, ὅτι
 » Θεὸς ζώντων καὶ τῶν νεκρῶν ὑπάρχεις.

Τὰς κόρας τῆς καρδίας μου, διάνοιξον Ἀγνή, βλέπειν με
 τρανώς τὴν θέλαν λαμπρότητα, καὶ τὴν σὴν δόξαν τὴν ἀνέκ-
 φραστον, ὅπως ἐλέους τύχω, καὶ αἰωνίου δόξης.

Ἐν δύο ταῖς θελήσει, τὸν ἕνα τῆς σεπτῆς, τέτοκας Τριά-
 δος Πανάχραντε· φέροντα μίαν τὴν ὑπόστασιν, ὃν ἐκτενώς δυ-
 σῶπει πάντας ἡμᾶς σωθῆναι.

Πανάχραντε ὡς τέξασα, σωτήρα καὶ Θεὸν, πρέσβευε ἐκ
 πάσης με θλίψεως, καὶ νοσημάτων, καὶ κακώσεως, σῶον συν-
 τηρηθῆναι, τὸν σὸν ἀχρεῖον δούλον.

Δυσώπησον ὃν ἔτεκες, Παρθένε ὑπὲρ νοῦν, σῶζεσθαι τοὺς
 πίστει σοι κράζοντας, χαῖρε Παρθένε Παναμώμητε, χαῖρε εὐ-
 λογημένη τοῦ Κόσμου προστασία.

Ἄλλος. Φώτισον ἡμᾶς.

Φῶς τὸ νοητὸν, ἐν τῇ καρδίᾳ σου δεξάμενος, τῶν μολυ-
 λυσμάτων ὡς τὸ πρὶν καθαρθεῖς, ἀγάπης νόμφ τοῖς πᾶσι, Λουκᾶ
 μετέδωκας.

Σὺ ταῖς ἀστραπαῖς, ταῖς τῆς χάριτος πανόλβιε, κατηυ-
 γασμένος καθωράθης σαφῶς, πυρίνη γλώσση εὐθέως Λουκᾶ
 φθεγγόμενος.

Παύλῳ τῷ σοφῷ, συνοδεύειν, ἐπεπόθησας, ἀγαπητὸς γὰρ
 προηγόρευσαι, ὡς ὑπηρέτης Εὐαγγελιστὰ τῆς χάριτος.

Θεοτοκίον.

Χαίροις ἀληθῶς, Παρθενίας τὸ κειμήλιον, ἡ τῆς προμή-
 τορος ἀνάκλησις, καὶ τῆς κατάρας ἡ λύσις τοῦ Προπάτορος.

ᾠδή, στ'. Ὁ Εἰρημός.

» Τὸν Προφήτην Ἰωάνν, ἐκμιμούμενος βοῶ· τὴν ζωὴν μου
 » ἀγαθὲ, ἐλευθέρωσον φθορᾶς, καὶ σῶσόν με· σωτήρ τοῦ Κό-
 » σμου, κράζοντα δόξα σοι.

Μολυνθέντα με πολλαῖς, ἁμαρτίας δυσωπῶ, σὲ τὴν ὄντως



ἀγαθὴν, καὶ ἀμόλυντον σκηνὴν, ἀπόπλυνον παντοῦ ῥύπου, τῇ μεσιτείᾳ σου.

Κυβερνήτης μοι γενοῦ, θαλαττεύοντι ἀεὶ, ἐν πελάγει τῶν δεινῶν, τῶν τοῦ βίου πειρασμῶν, καὶ σῶσον με, πρὸς σωτηρίας ὄρμον ἰθύνουσα.

Τρικυμῖαι λογισμῶν, καὶ παθῶν ἐπαγωγαί, καὶ βυθὸς ἀμαρτιῶν, τὴν ἀθλίαν μου ψυχὴν, χειμάζουσι· βοήθησόν μοι, Ἁγία Δέσποινα.

Μεγαλεῖα σοι ἀεὶ, ἐποιήσατο Χριστὸς, ὃν ἰκέτευσ ἀεὶ. μεγαλύναι ἐπ' ἐμοί, τὰ πλούσια αὐτοῦ ἐλέη, θεοχαρίτωτε.

Ἄλλος. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον.

Εἰς Ὅρος τῶν ἀρετῶν Ἀπόστολε, ἀναβάς τῷ ποθουμένῳ ὠμίλεις καὶ ὡς Μωσῆς Θεογράφους τὰς πλάκας, ἐγγεγραμμένας δακτύλῳ τοῦ Πνεύματος, ἐδέξω Μακάριε διττὰς, Λουκᾶ τῆς Οἰκουμένης Διδάσκαλε.

Τὸν Κόσμον σοὶς διδασκαίς ἐφώτισας, οἷα ῥήτωρ τῆς σεπτῆς Ἐκκλησίας· ταῖς γὰρ ἀυγαῖς, τῆς ἀκτίστου Τριάδος, πεπυρσευμένος ὠράθης θεόληπτε, καὶ γέγονας ὡσπερ ἀστήρ, δαδουχῶν οἰκουμένης τὰ πέρατα.

Τὰς νόσους νῦν τῶν ψυχῶν θεόπνευστε, ἰατρεύεις τῶν σωμάτων ὡς πάλαι· ἐμπιστευθεὶς, οὐρανόθεν τὸ δῶρον καὶ ὡς πλουτήσας τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος· ὁ Παῦλος γὰρ σὲ μαρτυρῶν, ἰατρὸν γεγονέναι παρίστησιν.

Ἐπέβλεψεν ἐπὶ σὲ ὁ Κύριος, τὴν ἐμὴν ἀνακαινίζων οὐσίαν, ὡς δυνατὸς μεγαλεῖα ποιήσας, θεογεννήτορ ὡς ὠφθης· πανάμωμε, καὶ ἔσωσέ με διὰ σοῦ, ἐκ φθορᾶς ὡς θεὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Κοιτάκιον ἤχος, δ'. Ἐπεφάνης σήμερον τῇ οἰκουμένῃ.

Μαθητῆς γενόμενος τοῦ Θεοῦ λόγου, σὺν τῷ Παύλῳ ἄπασαν ἐφωταγωγῆσας τὴν γῆν καὶ τὴν ἀχλὴν ἀπεδιώξας, τὸ θεῖον γράφας Χριστοῦ Εὐαγγέλιον.

Ὁ οἶκος.

Ὡς ἰατρὸς καὶ μαθητῆς, Λουκᾶς ἡγαπημένος, μυστικῆ.



χειρουργία τὰ πάθη τῆς ψυχῆς μου, καὶ τοῦ σώματος ὁμοῦ
 ἴασαι, καὶ δός μοι κατὰ πάντα εὐκτηεῖν, καὶ σοῦ τὴν παναοί-
 διμον γεραίρειν πανήγυριν· ὄμβροισ τε δακρῶν ἀντὶ μύρων
 τὸ σεπτὸν σου καὶ πάντιμον σῶμα καταβρέχειν· ὡς στήλη γὰρ ζω-
 ῆς ἐγγεγραμμένη, τῷ Ναῶ τῷ θαυμαστῷ τῶν Ἀποστόλων· πᾶ-
 σιν ἐκφωνεῖ, καθάπερ καὶ σὺ τὸ πρῶτον, τὸ θεῖον γράψας
 Χριστοῦ Εὐαγγέλιον.

τῷ αὐτῷ μηνὶ ΙΗ΄. τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ

Λουκᾶ

Εἰς Ἐμμαοῦς βλέπειν σε κἄν πρὶν εἰργόμην.

Λουκᾶς λέγει τρανῶς σὲ νῦν Χριστὲ βλέπω,

Ὅγδοάτη πέρατος βίου ἔμμορε Λουκᾶς,

Λουκᾶς ὁ μέγας Εὐαγγελιστής, ἦν ἀπὸ Ἀντιοχείας, τῆς
 Συρίας τῆς μεγάλης· ἰατρὸς τὴν τέχνην, καὶ ἄκρως τὴν ζω-
 γραφικὴν ἐπιστάμενος ἐπιστήμην· οὗτος ἐν Θήβαις τῆς Βοιω-
 τίας διάγων, καὶ ἰατροῦν ἐπὶ Τραϊανῷ Βασιλέως, ἐνέτυχε
 τῷ Ἁγίῳ Παύλῳ τῷ Ἀποστόλῳ, καὶ πιστεύσας τῷ Χριστῷ
 ἀπώσατο τὴν Πατρῶν πλάνην· καὶ τὴν περὶ τὰ σώματα θε-
 ραπείαν ἀφεῖς, τῶν ψυχῶν προσελάβετο· συνεγράφατο δὲ καὶ
 τὸ κατ' αὐτὸν Εὐαγγέλιον, πρὸς Θεόφιλον τινὰ ἡγεμόνα πι-
 στεύσαντα εἰς Χριστὸν, ὑπαγορευσάντος αὐτῷ τοῦ Ἁγίου
 Ἀποστόλου Παύλου, ἔπειτα ἐξέθηκε, καὶ τὰς πράξεις τῶν
 Ἀποστόλων πρὸς τὸν αὐτὸν Θεόφιλον, μετὰ δὲ τὸ ἐγκαταλι-
 πεῖν τὸν Παῦλον, πᾶσαν ἐλλάδα διδάξας, ἐν Θήβαις τῆς Βοιω-
 τίας, ὡς φασὶν, ὀγδοήκοντα ἐτῶν γενόμενος, ἐν εἰρήνῃ ἀνε-
 πάσατο· ἐν ᾧ δὲ τόπῳ κατετέθη τὸ σῶμα αὐτοῦ, δοξάζων ὁ
 Θεὸς τὸν ἴδιον θεράποντα καὶ ἐργάτην, κολούρια ἔβρεξεν ἐπάνω
 τοῦ μνήματος αὐτοῦ, σύμβολον τῆς ἑαυτοῦ ἐπιστήμης· ὄθεν
 καὶ γνωριμώτερος γέγονεν ὁ τάφος αὐτοῦ τοῖς πᾶσιν, ὁ δὲ
 Κωνσταντῖος ὁ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου υἱός, μετακομίζει
 ἐκ Θηβῶν τὸ Λεῖψανον αὐτοῦ, δι' Ἀρτεμίου τοῦ μεγάλου
 Λουκᾶς Αἰγύπτου καὶ Μάρτυρος· καὶ κατατίθῃσιν αὐτὸ ἐν τῷ
 Ναῶ τῶν Ἁγίων Ἀγίων Ἀποστόλων, ὑπὸ τὴν ἱερὰν τράπεζαν
 μετ' Ἀνδρέου καὶ Τιμοθέου· φασὶ δὲ αὐτὸν, πρῶτον τὴν
 εἰκόνα τῆς Ἀγίας Θεοτόκου, ἐν ἀγκάλαις, φέρουσαν τὸν Κύ-



ριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν, διὰ ζωγραφικῆς τέχνης ἐκ κηροῦ, καὶ ἑτέρας δύο ζωγραφῆσαι· προσφέρειν τε αὐτάς τὸν Ἀποστολον τῇ Μητρὶ τοῦ Κυρίου, εἰ ἀρεστόν ἐστὶν αὐτῇ· καὶ αὐτὴν φάναι καὶ εἰπεῖν, τὸ ἢ χάρις τοῦ ἐξ ἐμοῦ τεχθέντος δι' ἐμοῦ, μετ' αὐτῶν, ὡσαύτως· καὶ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων καὶ Κορυφαίων, τὰς Ἀγίας εἰκόνας, καὶ ἐξ ἐκείνων εἰς πᾶσαν τὴν οἰκουμένην ἐξενεχθῆναι τὸ τοιοῦτον καλὸν, καὶ εὐσεβὲς καὶ πάντιμον ἔργον. Ταῖς αὐτοῦ Ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς ἀμήν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ Ἀγίου Μαρίνου τοῦ Γέροντος ξίφει τελειωθέντος.

Γέρων Μαρτίνος ἐξελέγχει γράον πλάνην.

Τόλμη ἠτάζων, καὶ τελειοῦται ξίφει.

Ὁ ὄσιος πατὴρ ἡμῶν Ἰουλιανὸς, ὁ ἐν τῷ Ἐφφράτῃ ποταμῷ ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Ἐκ τοῦ παρατρέχοντος ὡς ὄναρ βίου.

Ἰουλιανὸς ἄσμενος παρατρέχει.

Οἱ Ἅγιοι τεσσαράκοντα παῖδες ξίφει τελειοῦνται παίδων, διπλῆ τέθνηκεν εἰκῶς ἐξ ξίφους.

Τιμῶσιν Χρῶτον τὸν διπλοῦν κατ' οὐσίαν.

Ὁ Ἅγιος Μνήσων ἐπίσκοπος Κύπρου ξίφει τελειοῦται.

Ὡς πύργος ἐνδοῦς τὴν κάραν κλίνας Μνήσων.

Πτώσιν πρὸ τῆς γῆς τὴν ἀπὸ ξίφους μένει.

Μνήμην τῶν νεοφανῶν μαρτύρων Γαβριὴλ καὶ Κυρμιδώλη τῶν ἐν Αἰγύπτῳ ἀθλησάντων ἐν ἔτει 1522.

Ὁ Κυρμαδῆλης καὶ Γαβριὴλ οἱ δύο

Ἀθλοῦσιν ἅμα καὶ στεφανοῦνται ἅμα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τῶν Ὁσίων καὶ θαυματουργῶν Πατέρων ἡμῶν Συμεῶν καὶ Θεοδώρου, καὶ τῆς Ὁσίας Εὐφροσύνης τῶν εὐρόκτων τὴν θαυματουργὸν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου τὴν ἱστορηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ ἐν τῇ ἱερᾷ καὶ Βασιλικῇ Μονῇ τοῦ Μεγάλου Σπηλαίου, τῆς ἐπαρχίας Καλυβρῦτων. Ταῖς τῆς Θεοτόκου, καὶ πάντων τῶν Ἀγίων ἐλέησον ἡμᾶς.



ᾠδὴ, ζ. Ὁ Εἰσμός.

» Τοὺς ἐν καρμίνῳ παιδας σου Σωτήρ, οὐχ ἤψατο οὐδὲ παρρηνώχλησε τὸ πῦρ· τότε οἱ τρεῖς ὡς ἐξ ἑνὸς στόματος, ὕμνου ἔκαστος εὐλόγουν λέγοντες· εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τὴν μιλανθεῖσαν ἄχραντε ψυχὴν, ἀγίασον πάντοτε τῶν δούλων σου Ἀγνή· καὶ τοῦ νοδὸς δεινὰς αἰχμαλωσίας, καὶ καρδίας πόρωσιν, καὶ τῶν δαιμόνων ἑρμᾶς, πάχος ἀφάνισον.

Νεκρωμένον πάθει σαρκὸς, πανάμωμε ζώωσον τὸν νοῦν μου, καὶ Θεῶν τὰ ἀρεστὰ, ἐπιτελεῖν ἐνίσχυσόν με· ἵνα μεγαλύνωσθε, ἵνα δοξάζω αἰεὶ τὴν ἀγαθότητά σου.

Νεκρωσόν μου Δέσποινα Ἀγνή, τὰ τῆς σαρκὸς πάθη καὶ ψυχῆς μου ταπεινῆς, ῥύπον δεινὸν, ἐναποσμήχουσα Παρθένη· καὶ λογοθεσίω με τῶν ἀοράτων ἐχθρῶν, ῥύσαι καὶ σώσον με.

Σὲ Παναγία ἄχραντε Ἀγνή, οἱ δούλοι σου πάντοτε ἡμέρας καὶ νυκτὸς, προσπίπτομεν συντετριμμένη διανοίᾳ, δυσωποῦντες λύτρωσιν, ἀμαρτημάτων εὐρεῖν ἡμᾶς, ταῖς σαῖς προσευχαῖς.

* Ἄλλος. Παῖδες Ἑβραίων ἐν καρμίνῳ.

ᾠ πῶς Λουκᾶ τε καὶ Κλεώπα, ἐμφανίζεται Δεσπότης ἐκ τοῦ Τάφου, ἀναστὰς γὰρ αὐτοὺς ἐδίδασκε κραυγάζειν· εὐλογητὸς εἰ Κύριε ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

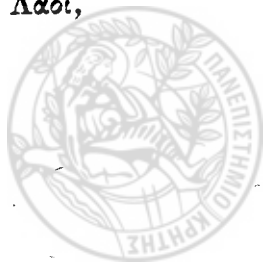
Τρίβον τοῦ βίου διατρέχων, συνοδεύοντα τὸν λόγον εὔρες Μάκαρ, Οὐρανίων σιγητῶν ἀνοιγοντά σοι πύλας. Εὐλογητὸς εἰ κράζοντι ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Λύρα τοῦ Πνεύματος ἐδείχθη, μελωδήματα θεόθεν φθεγομένη, τοὺς ἀνθρώπους Λουκᾶ φωτίζουσα βοῶντας· εὐλογητὸς εἰ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Χαῖρε Μαρία Θεοτοκε, ὁ ἀσώματος ἐβόα σοι Παρθένη, οὐκ αὐτῇ δὲ πιστοὶ βοῶμεν σου τῇ τόκῳ· εὐλογημένος Πάναγνε, ὁ καρπὸς τῆς σῆς κοιλίας.

ᾠδὴ, η. Ὁ Εἰσμός.

» Οὐ φρίττουσιν Ἄγγελοι καὶ πᾶσαι στρατιαί, ὡς κτίστην· καὶ Κύριον ὑμνεῖτε ἱερεῖς, δοξάσατε παῖδες, εὐλογεῖτε Λαοί, καὶ ὑπερυφούτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.



Σαρκοῦται ὁ ἄσαρκος, ἐκ σοῦ θεοπρεπῶς, ὃν αἶτησαι πά-
ναγνε τὰ πάθη τῆς ἐμῆς, ψυχῆς θανατῶσαι, καὶ ζωῶσαι αὐ-
τήν, νεκρωθεῖσαν πάλαι κακίστη ἁμαρτία.

Ἰάσω τὸ σύντριμμα, Ἄδὰμ τοῦ χοϊκοῦ. σωτήρα κυήσασα
Πανάχραντε Θεὸν, αὐτὸν ἐκδυσώπει, τὰς πληγὰς τῆς ἐμῆς
ψυχῆς θεράπευσαι, ἀνίατα νοσοῦσης.

Ἀνάστησον κείμενον, εἰς βάθημε κακῶν, τοὺς νῦν πολε-
μοῦντας με, πολέμησον ἐχθρούς, στρωθέντα ἀτόποις ἡδοναῖς
τὴν ψυχὴν, Ἄγνή μὴ παρίδης, ἀλλ' οἴκτειρον, καὶ σῶσον.

Ἰάτρευσον ἀχραντε, τὰ πάθη τῆς ἐμῆς, καρδίας κυήσασα
τὸν πάντων ἱατρὸν, καὶ τῆς τῶν δικαίων δεῖξον μέτοχον, Παρ-
θένε μερίδος Χριστὸν ἐκδυσωποῦσα.

Ἄλλος. Τὸν ἐν ὄρει Ἀγίῳ δοξασθέντα.

Θεογράφους ὡς πλάκας δεδεγμένοι, τὰς σὰς βίβλους πι-
στῶς κατατροφῶμεν. τοῦ φωτισμοῦ τῆς χάριτος Πανόλβιε, Κύ-
ριον ὑμνοῦντες, καὶ ὑπερυψοῦντες εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡς ὄργανῳ τὸ πνεῦμα σου τῇ γλώττῃ, κεχρημένον φω-
τίζει τοὺς ἀνθρώπους, μυσταγωγῶν τῆς χάριτος τὸ δόγμα.
Κύριον ὑμνοῦντας, καὶ ὑπερυψοῦντας εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Συνεδέθης τῇ σχέσει μετὰ Παύλου, θεορρήμον Λουκᾶ τοῦ
θεηγόρου. καὶ ξυνωρίς πανέντιμος ἐδείχθητε. Κύριον ὑμνοῦντες
καὶ ὑπερυψοῦντες, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοπλόκῃ σαγήνῃ σου τῶν λόγων, ἐφαπλώσας τοὺς πλάνη
κρατούμενους· τῷ φωτισμῷ τῆς πίστεως ἐζώγησας. Κύριον
ὑμνοῦντας, καὶ ὑπερυψοῦντας, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἐλισάβετ Μητέρα σε Κυρίου, προσεφώνη Προφήτης δε-
δεγμένη, τὸν Βαπτιστὴν καὶ Πρόδρομον, βαστάζουσα. Κύριον
ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ, θ'. Ὁ Εἰρμός.

»Τὴν φωτοφόρον νεφέλην, ἐν ἣ ὁ πάντων Δεσπότης, ὡς
»εὐετὸς ἐξ Οὐρανοῦ ἐπὶ πύκον κατήλθε, καὶ ἐσαρκώθη δι' ἡμᾶς,
»γενόμενος ἀνθρώπος ὁ ἀναρχος. μεγαλύνομεν πάντες, ὡς μη-
»τέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν Ἀγνήν.



Καταβασίαι Ἦχος δ'. Ὡδιὴ α'.

Ἀνοιξω τὸ στόμα μου, καὶ πληρωθήσεται Πνεύματος καὶ λόγον ἐρεύξομαι, τῇ Βασιλίδι μητρὶ, καὶ ὀφθήσομαι φαιδρῶς πανηγυρίζων καὶ ἄσω γηθόμενος, ταύτης τὰ θαύματα· (τὴν κοίμησιν· τὴν εἴσοδον· τὴν σύλληψιν).

Ὡδιὴ γ'.

Τοὺς σοὺς ὑμολόγους Θεοτόκε, ὡς ζῶσα καὶ ἄφθονος πηγὴ, θάλασον συγκροτήσαντας, πνευματικὸν στερέωσον καὶ ἐν τῇ θεῖα δόξῃ σου, στεφάνων δόξης ἀξίωσον.

Ὡδιὴ δ'.

Τὴν ἀνεξιχνίαστον θεῖαν βουλὴν, τῆς ἐκ τῆς παρθένου σαρκώσεως, σοῦ τοῦ Ὑψίστου, ὁ Προφήτης Ἀββακούμ, κατανοῶν ἐκπραύγαζε· δόξα τῇ δυνάμει σου, Κύριε.

Ὡδιὴ ε'.

Ἐξέστη τὰ σύμπαντα, ἐπὶ τῇ θεῖα δόξῃ σου (ἐν τῇ σεπτῇ Κοιμήσει σου· ἐν τῇ σεπτῇ Εἰσόδῳ σου) σὺ γάρ, ἀπειρόγαμε Παρθένε, ἔσχες ἐν μήτρᾳ τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν, καὶ κέτοκας ἄχρονον Υἱόν, πᾶσι τοῖς ὑμνοῦσί σε, σωτηρίαν βραβεύοντα.

Ὡδιὴ στ'.

Τὴν θεῖαν ταύτην καὶ πάντιμον, τελοῦντες ἑορτὴν οἱ θεόφρονες, τῆς Θεομήτορος, δεῦτε τὰς χεῖρας κροτήσωμεν, τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα, Θεὸν δοξάζοντες.

Ὡδιὴ ζ'.

Οὐκ ἐλάτρευσαν, τῇ κτίσει οἱ θεόφρονες, παρὰ τὸν κτίσαντα· ἀλλὰ πυρὸς ἀπειλήν, ἀνδρείως πατήσαντες, χαίροντες



ἔφαλλον. Ὑπερῦμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεός, εὐλογητὸς εἶ.

ᾠδὴ η΄.

Παῖδες εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ. ὁ τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος, νῦν δὲ ἐνεργούμενος, τὴν οἰκουμένην ἄπασαν, ἀγείρει φάλλουσαν. τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ΄.

Ἄπας γηγενής, σκιρτάτω τῷ πνεύματι, λαμπαδουχούμενος, πανηγυρίζετω δέ, αὐλῶν Νόων φύσις γεραίρουσα, τὴν ἱερὰν Πανήγυριν (Ματάστασιν· τὰ ἱερὰ Εἰσόδια) τῆς Θεομήτορος, καὶ βοάτω· χαίροις, Παμμακάριστε, Θεοτόκε, ἀγνή, ἀειπάρθενε.

Ἐξαποστειλάμενον. Τοῖς μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Λουκᾶ Χριστοῦ Ἀπόστολε. μύστα τῶν Ἀπορρήτων. καὶ τῶν ἔθνῶν διδάσ' αλε, μετὰ Παύλου τοῦ θείου, καὶ τῆς Ἁγνῆς Θεοτόκου· ἧς τὴν θεῖαν εἰκόνα, ἐκ πύθου ἀνιστόρησας ἐκ δυσώπει θεόπτα, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν μακαριζόντων σε καὶ τελούντων, τὴν ἱερὰν σου κοίμησιν· πάνσοφε μυστολέκτα.

Θεοτοκίων. Ὅμοιον.

Δέσποινα πάντων ἄνασσα, πρόφθασον ἐν κινδύνοις, πρόφθασον ἐν ταῖς θλίψεσι, πάρεσο ἐν ἀνάγκαις, τῆς τελευταίας ἡμέρας. μὴ Σατᾶν ἡμᾶς λάβῃ, μὴ ἄδης, μὴ ἀπώλεια. βῆμα τὸ τοῦ υἱοῦ σου. τὸ φοβερόν, ἀνευθήνους ἅπαντας παραστήναι. ὡς θεομήτορ Δέσποινα, ὅτα θέλεις ἀνύειν.

Εἰς τοὺς αἰνοὺς στιχηρὰ προσόμοιο. ἤχος, ἀ΄.

Τῶν Οὐρανίων ταγματών.

Τῶν Χριστωνύμων τὰ πλήθη, τὴν Ἱερὰν Ἑορτήν· θεοπρεπῶς τελούντες ἀλλαλάξωμεν πάντες, πιστῶς ἀνευφημοῦντες Ψαλμοῖς καὶ ᾠδαῖς· τὸν Λουκᾶν τὸν θεόπνευστον, καὶ μαθητὴν τοῦ Κυρίου, ὅτι ἀεὶ, ἱκετεῦει τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Δίς.



Τῶν μαθητῶν τῆς χορείας, Λουκᾶ Πανένδοξε, ἰατρὸς ἀνεδείχθης, Μαθητῆς καὶ αὐτόπτης· τῶν θείων μυστηρίων, μυστησῆς σοφός, καὶ τοῦ Παύλου συνέκδημος· φωταγωγήσας, τὴν κτίσιν θεοπρεπῶς, μεθ' οὗ πρεῦσθευε σωθῆναι ἡμᾶς.

Ὡς παριστάμενος Μάκαρ, τῷ τῆς Τριάδος φωτὶ, φώτισον τὰς καρδίας, τῶν πιστῶς σου τελούντων, τὴν πάνσεπτον καὶ θείαν λαμπρὰν Ἑορτήν, Εὐαγγελιστὰ Θεσπέσιε. καθιλαρύνων τὸ θεῖον ὑπὲρ ὑμῶν, ταῖς ἐντεύξεις σου Ἀπόστολε.

Δόξα. ἤχος, πλ. δ'.

Πνεύματος Ἁγίου, πλήρης γενόμενος, καὶ ταῖς αὐγαῖς τῆς ἀκτίστου Τριάδος πεπυρρευμένος, τὴν ὑφήλιον πᾶσαν, ὡς ἀστήρ διαρῦσιος Λουκᾶ θεορρήμων ἐφώτισας· θωρακισθεῖς γὰρ τῷ Σταυρῷ, πάσας τὰς νόσους, λόγῳ ἐθεράπευσας, ψυχῶν μὲν τὰ πάθη, σωμάτων δὲ πᾶσαν Μαλακίαν. οὐ ταῖς ἰεσοῖαις Χριστὲ ὁ Θεὸς, καταπέμφον καὶ ἡμῶν τὰ ἐλέη σου ὡς φιλόανθρωπος.

*Δοξολογία μεγάλη Εἰς τὴν Λειτουργίαν. Τυπικῶ,
καὶ ἔκ τοῦ Κανόνος. Ὡιδῆ, γ' καὶ σι.*

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

Προκείμενον, Ἔχος πλ. δ'

Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ

Ἀδελφοί, ἐν σοφίᾳ περιπατεῖτε πρὸς τοὺς ἔξω τὸν καιρὸν ἐξαγοραζόμενοι. Ὁ λόγος ὑμῶν πάντοτε ἐν χάριτι, ἄλατι ἡορτυμένος, εἰδέναι πῶς δεῖ ὑμᾶς ἐπὶ ἐκάστῳ ἀποκρινοῦσθαι. Τὰ κατ' ἐμὲ πάντα γνωρίσει ὑμῖν Τυχικὸς ὁ ἀγαπητὸς ἀδελφός, καὶ πιστὸς διάκονος καὶ σύνδουλος ἐν Κυρίῳ· ὃν ἔπεμψα πρὸς ὑμᾶς εἰς αὐτὸ τοῦτο, ἵνα γνῶ τὰ περὶ ὑμῶν, καὶ παρακαλέσῃ τὰς καρδίας ὑμῶν, σὺν Ὁνησίμῳ τῷ πιστῷ καὶ ἀγαπητῷ ἀδελφῷ, ὃς ἐστὶν ἐξ ὑμῶν· πάντα ὑμῖν γνωριοῦσι τὰ ὧδε, Ἀσπάξεται ὑμᾶς Ἀριστάρ-



χος ὁ συναιχμάλωτός μου, καὶ Μάρκος ὁ ἀνεψιός Βαρνάβα, περὶ οὗ ἐλάβετε ἐντολάς· ἐὰν ἔλθῃ πρὸς ὑμᾶς, δέξασθε αὐτόν· καὶ Ἰησοῦς ὁ λεγόμενος Ἰουδοῦτος, οἱ ὄντες ἐκ περιτομῆς· οὗτοι μόνοι συνεργοὶ εἰς τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, οἵτινες ἐγεννήθησάν μοι παρηγορία. Ἀσπάξεται ὑμᾶς Λουκᾶς ὁ ἰατρός, ὁ ἀγαπητός, καὶ Δημᾶς. Ἀσπάσασθε τοὺς ἐν Λαοδικείᾳ ἀδελφούς, καὶ Νυμφᾶν, καὶ τὴν καὶ οἶκον αὐτοῦ ἐκκλησίαν. Καὶ διὰ ἀναγνωσθῆ παρ' ὑμῖν ἡ ἐπιτολή, ποιήσατε ἵνα καὶ ἐν τῇ Λαοδικέῳ Ἐκκλησίᾳ ἀναγνωσθῆ· καὶ τὴν ἐκ Λαοδικείας ἵνα καὶ ὑμεῖς ἀναγνώτε. Καὶ εἶπατε Ἀρχίππῳ· Βλέπε τὴν διακονίαν, ἣν πορεύλαβες ἐν Κυρίῳ, ἵνα αὐτὴν πληροῖς. Ὁ ἀσπασμός τῆ ἡμῆ χειρὶ Παύλου. Μνημονεύετε μου τῶν δυσμῶν. Ἡ χάρις μετ' ὑμῶν. Ἀμήν.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΟΡΘΟΡΟΥ

Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς. Ὁ ἀκούων ὑμῶν, ἐμοῦ ἀκούει, καὶ ὁ ἀδειῶν ὑμᾶς ἐμὲ ἀδειεῖ· ὁ δὲ ἐμὲ ἀδειῶν, ἀδειεῖ τὸν ἀποστείλαντά με. Ὑπέστρεψαν δὲ οἱ ἑβδομήκοντα μετὰ χαρᾶς, λέγοντες· Κύριε, καὶ τὰ δαιμόνια ὑποτάσσεται ὑμῖν ἐν τῷ ὀνόματί σου. Εἶπε δὲ αὐτοῖς· ἔθεώρουσθε τὸν Σατανᾶν ὡς ἀστραπὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πίπτοντα. Ἴδοὺ δίδωμι ὑμῖν τὴν ἐξουσίαν τοῦ πατεῖν ἐπάνω ὄφρων καὶ σκορπίων καὶ ἐπὶ πᾶσαν τὴν δύναμιν τοῦ ἐχθροῦ· καὶ οὐδὲν ὑμῖν ἂν οὐ μὴ ἀδικήσῃ. Πλὴν ἐν τούτῳ μὴ χαίρετε, ὅτι τὰ πνεύματα ὑμῖν ὑποτάσσεται· χαίρειτε δὲ μᾶλλον ὅτι τὰ ὀνόματα ὑμῶν ἐγγράφη ἐν τοῖς οὐρανοῖς. Ἐν αὐτῇ τῇ ὥρᾳ ἠγαλλιάσατο τῷ πνεύματι ὁ Ἰησοῦς, καὶ εἶπεν· ἔξομολογοῦμαι σοι, Πάτερ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, ὅτι ἀπέκρυψας ταῦτα ἀπὸ σοφῶν καὶ συνετῶν, καὶ ἀπεκάλυψας αὐτὰ νηπίοις· καὶ ὁ Πατήρ, ὅτι οὕτως ἐγένετο εὐδοκία ἐμπροσθέν σου.



Μεγαλινάρια.

Χαίροις ὁ Θεόσοφος συγγαφεὺς τοῦ Ἐθαγγελίου, πνεύματέ-
μφορος ἔρμηνεύς, ἀληθῆς ἀκέστωρ, τῆς ἀπιστίας νόσον, Λου-
κᾶ λουτροῦ τοῦ θείου, χρίσει ἰώμενος.

Μακαριζομέν σου τὴν δεξιὰν Λομκᾶ θεηγόρε, δι' ἧς ἔχομεν
τὰς τοῦ θείου λόγου διττὰς ἀγίας πλάκας καὶ τὴν σεπτὴν
Εἰκόνα τῆς θεομήτορος

Κουρωτικόν. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ
ΚΑΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΟΥ ΛΟΥΚΑ.

Δόγος περὶ προσευχῆς πῶς δὴ ποιεῖν ταύτην

Χριστιανοὶ ἀδελφοί μου ! αἱ παρ' ἡμῶν προσευχαὶ καὶ δεήσεις
γενόμεναι πρὸς τὸν Θεὸν πρὸς ἐξάλειψιν τῶν ἁμαρτιῶν μας.
ὅπως ἡμεῖς σήμερον πράττομεν εἰσὶν ἀπαράδεκτοι πρὸς τὸν Θεὸν
καὶ ἀντὶ εὐλογίας, λαμβάνομεν καταραν, «καὶ Θεὸς οὐ μυκτηρί-
ζεται», ἐπειδὴ αἱ παρ' ἡμῶν πρὸς τὸν Θεὸν γένομεται προσευχαὶ
καὶ δεήσεις εἴτε αἱ παρ' ἡμῶν αὐτῶν κατ' ἴδιαν ἐν τῇ οἰκίᾳ μας
ἢ ἀλλαχόθεν, εἴτε ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ παρὰ τῶν Ἱερέων πρέπει νὰ
γίνωνται μετὰ κατανύξεως καὶ συντριβῆς καρδίας καὶ προσοχῆς
καὶ μεγάλης σιγῆς, καὶ τότε εἰσὶν εὐπρόσδεκτοι, καὶ παρέχει ἡμῖν
τὴν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν μας καὶ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς μας,
καὶ εὐημερίαν τοῦ σώματος. Τὸ ἐναντίον δὲ ἐὰν προσευχώμεθα
ὡς ποιοῦμεν σήμερον ἀναγινώσκοντες καὶ λέγοντες ταύτας βια-
στικά, καὶ οὔτε ἡμεῖς οἱ ἴδιοι δὲν ἐννοοῦμεν τί λέγομεν, καὶ
οὔτε τὸ ἀκροατήριον τῶν Χριστιανῶν ποῦ συναθροίζεται ἐν τοῖς
ἱεροῖς Ναοῖς ὅπως ἀκροασθῆ καὶ προσφέρῃ δεήσεις μετὰ τῶν
ψαλτῶν καὶ ἀναγνωστῶν καὶ ἱερέων ἀκούει καὶ αἰσθάνεται καὶ
καταλαμβάνει τί λέγουν, ἐπειδὴ τὰ παρ' αὐτῶν λεγόμενα καὶ ἀνα-
γινωσκόμενα λέγονται βιαστικά καὶ γρήγορα καὶ πολλάκις καὶ αὐ-
τοὶ οἱ ἴδιοι οἱ ἀναγινώσκοντες ἐννοοῦσι καὶ καταλαμβάνουσι τί
λέγουν διὰ τὸ βιαστικὸν καὶ σύντομον τῆς ἀναγνώσεως, ἀλλὰ
ἀκούει τις μίαν· μουρμουραν καὶ βοῆν, ὡς νὰ ἦνε εἰς τὸν μῆ-
λον, καὶ γυρίζει τὸ λιθάρι ὅταν ἐλθέῃ, οὕτως γίνεται καὶ ἐν τῇ.



ἐκκλησίᾳ πολλαῖς φορές ἢ ἀνάγνωσις ὑπὸ τῶν ἁρμοδίων· τοῦτο δὲ γίνεται ὄχι μόνον ἐν τῷ καιρῷ τοῦ ὄρθρου, τῶν ὥρων καὶ τοῦ ἑσπερινοῦ καὶ ἀκοδείπνου, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ ἐν τῷ καιρῷ τῆς Θείας καὶ Ἱερᾶς λειτουργίας τελουμένης παρὰ τοῦ Ἱερέως, βαζόμενος καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος ἀναγινώσκων ἰὰ εἰρηνικά καὶ τὰς ἐκτενεῖς καὶ εὐχὰς, τοιαύτη σχεδὸν ἀσέβεια καὶ ἀνευλάβεια ἐπεκράτησε ἡμῖν... ἀδελφοί μου Χριστιανοὶ εἴαν τις ἐξ ἡμῶν ἔχει ὑπόθεσιν τινα σπουδαίαν καὶ θέλει νὰ μεταβῇ ὅπως ἀνταμώσῃ καὶ παρακαλέσῃ ἄνθρωπον τινα ἐπίσημον περὶ τίνος ὑποθέσεως τοῦ σπουδαίας, ὅπως προστατεύσῃ αὐτὸν καὶ λάβει οἶκτον ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ προστατεύσει τοῦτον περὶ τῆς ὑποθέσεώς του, βεβαίως θέλει παρουσιασθῆ πρὸς αὐτὸν μετὰ μεγάλης συγκινήσεως καὶ ταπεινώσεως ἱστάμενος ἐμπρὸς δακρυροῶν καὶ παρακαλῶν αὐτὸν παριστάμενος καὶ παριστάνων τὴν ὑπόθεσίν του, τότε βλέπων ὁ ἄρχων οὕτως ἱστάμενον, συγκινηθεὶς καὶ λυπηθεὶς τοῦτον παρέχει τούτου τὸ δίκαιον, καὶ πέραν εοῦ δίκαιον σπλαγχνισθεὶς. Ἐὰν λοιπὸν εἰς ἄνθρωπον ὁμοίον μας ἱστάμεθα παρακαλοῦντες μετὰ συγκινήσεως ὅπως προστατεύσῃ ἡμᾶς, εἰς τὸν Θεὸν δὲ πῶς πρόπει νὰ ἱστάμεθα ; Τί εἶνε ὁ ἄνθρωπος ἀπέναντ. τοῦ Θεοῦ ; Εἶνε ἕνα οὐδὲν καὶ ἕνας σκόληξ τῆς γῆς, εἶνε ἕνα φθαρτὸν πρᾶγμα καὶ ἀσήμαντον ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Ὁ Θεὸς εἶνε παντοδύναμος ποιητῆς οὐρανοῦ καὶ γῆς, ὁρατῶν τε καὶ ἀορατῶν καὶ ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ τὸ σῦμπαν σύγκείται· προσευχόμενοι λοιπὸν καὶ ἐντὸς τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ καὶ παρακαλοῦντες αὐτὸν ὅπως προστατεύσῃ ἡμᾶς ψυχῇ τε καὶ σώματι καὶ συγχωρήσῃ ἡμᾶς, καὶ ἀποδώσῃ ἡμῖν καὶ εἰς τὸν πρόσκαιρον καὶ προσωρινὸν τοῦτον κόσμον ὑγιεῖαν καὶ εὐημερίαν καὶ εἰρήνην καὶ τὰ ἀγαθὰ του πρὸς εὐζωίαν ἡμῶν κατὰ τὸ Αὐτοῦ μέγα ἔλεος, καὶ εἰς τὸ μέλλον καὶ αἰώνιον τὴν οὐράνιον βασιλείαν καὶ σωτηρίαν τῆς ψυχῆς μας. Βεβαίως πρέπει νὰ στεκώμεθα, ἰδίως εἰς τὴν ἐκκλησίαν, μετὰ μεγάλης κατανύξεως καὶ συντριβῆς καρδίας, λέγοντες καὶ ἀναγινώσκοντες τὰς προσευχὰς μας καὶ τὰς δεήσεις μας, ἀναφέροντες αὐτὰς μετὰ κατανύξεως ἀργὰ λέξιν πρὸς λέξιν καὶ με συντριβὴν καρδίας, ὅπως καὶ ἡμεῖς ἐννοῶμεν καὶ αἰσθανώμεθα τί λέγομεν καὶ τίνος τὰ λέγομε καὶ ὁμιλοῦμεν, καὶ ὅπως καὶ τὸ ἀκροατήριον τῶν ἐντὸς τοῦ Ναοῦ Χριστιανῶν ἀκροαζόμενον ἐννοεῖ καὶ καταλαμβάνει τῶν λεγομένων μας, τότε καὶ αἱ παρ' ἡμῶν προσευχαὶ καὶ δεήσεις ἡμῶν γίνονται εὐπρόσδεκτοι εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰσακούει τῶν δεή-



σεων ἡμῶν καὶ παραχωρεῖ εἰς ἡμᾶς τὴν εὐλογίαν Του. Διὰ τοῦτο νὰ μορφώσωμεν ἑαυτοὺς καὶ νὰ σκεφθῶμεν ὅτι αἱ παρ' ἡμῶν γενόμεναι προσευχαὶ καὶ δεήσεις εἴτε παρ' ἡμῶν αὐτῶν, εἴτε παρὰ τῶν ἀρμοδίων Ἱερέων, ψαλτῶν καὶ ἀναγνωστῶν εἶνε ὁμιλία μὲ τὸν Θεὸν καὶ πρέπει νὰ γίνωνται μετ' εὐλαβείας καὶ μεγάλης κατανύξεως καὶ συντριβῆν καρδίας, καὶ ὄχι νὰ συντέμνωμεν καὶ νὰ βιαζώμεθα ἀναγινώσκοντες γρήγορα καὶ σύντομα καὶ νὰ τρέχη ἢ γλώσσά μας ὡς τὸ λιθάρι τοῦ μύλου ὅταν ἀλέθῃ καὶ νὰ ἀκούης μόνον μιὰ βοὴν καὶ μουρμουραν, καὶ οὔτε ἡμεῖς οἱ ἴδιοι ποῦ τὰ ἀναγινώσκουμεν δὲν καταλαμβάνομεν κοὶ ἐννοοῦμεν τί λέγομεν, οὔτε οἱ ἀκροαζόμενοι Χριστιανοί, ἀλλὰ βοὴν καὶ μουρμουραν ἀκούεις μόνον, αἱ προσευχαὶ αὐταὶ ὡς σήμερον κερνομεν καὶ μεταχειριζόμεθα πρὸς τὸν Θεὸν καὶ ἀκόμη καὶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν εἶνε μία περιφρόνησις πρὸς τὸν Θεόν, «καὶ Θεὸς οὐ μνηστηρίζεται» καὶ ἀντι εὐλογίας, λαμβάνομεν ὄργην καὶ κατάραν... Πιστεύσατέ μοι, ἀδελφοί μου. ὁμιλῶ καὶ λέγω τὴν ἀλήθειαν, παρατηρῶ ὅτι μετὰ μεγαλειτέρας προσοχῆς καὶ σιγῆς στεκόμεθα εἰς τὰ θέατρα, ὠδεῖα, ὄρχεῖα, καφεαμῶν καὶ εἰς λοιπὰ θεάματα κινηματογράφων παρὰ εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ τό χειρίστον ἀπὸ ὅλα εἶνε ὅτι τὸ τοιοῦτον πράττομεν καὶ ἐν τῷ καιρῷ τελουμένης τῆς λειτουργίας, καὶ ὑπ' αὐτῶν ἀκόμη τῶν Ἱερέων καὶ ἐντὸς τοῦ θυσιαστηρίου, αὐτὴ εἶνε ἡ ἀθλία κατάστασις καὶ ἀσέβεια ἡμῶν ἡμῖς ἐκυρίευσεν πάντας ἡμᾶς, καὶ πολλοὶ πρὸ τοῦ τέλους τῆς Θείας καὶ Ἱεραῆς λειτουργίας ποιοῦσιν αὐθαίρετους ἀπολύσεις, ἐνῶ πρέπει νὰ κάθωνται ἕως νὰ τελειώσῃ ἡ Θεία λειτουργία καὶ νὰ πάρουν παρὰ τοῦ Ἱερέως ἀντίδωρον καὶ τὴν εὐλογίαν του καὶ τότε νὰ ἀναχωροῦν. Τὸ ἐναντίον δὲ πράττοντες καὶ ἀναχωροῦντες εἶνε ὅμοιοι τοῦ προδότου Ἰούδα, ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς ἦτο ἀποστολος ἐκ τῶν δώδεκα, ἀλλὰ ἔπειτα ἔγινε προδότης καὶ ἀπώλεσε τὴν ψυχὴν του. Ἡ τοιαύτη δὲ κατάστασις προῆλθεν εἰς ἡμᾶς καὶ ἀσέβεια, ἔνεκα τῆς ἐλλείψεως τῆς θρησκευτικῆς διδασκαλίας, κατὰ τὰς ἐορτὰς εἰς τοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων, ὅπερ παρὰ τοῦ Νόμου εἶνε ὑποχρεωτικὸν εἰς αὐτοὺς.

Ὁ Χρυσόστομος περὶ προσευχῆς λέγει

«Πᾶσα προσευχὴ γενομένη, ἐὰν δὲν μοχθήσῃ τὸ σῶμα καὶ θλιβῇ ἐν αὐτῷ ἡ καρδιά, λογίζεται ἔκτρωμα, χωρὶς γὰρ συντριβῆς καρδίας δὲν λογίζεται ἐκείνη προσευχὴ καὶ ὥσπερ οἱ πύρ-
ἐξάφαι βουλόμενοι καπνίζονται πρῶτοι καὶ δακρύουσι καὶ μετὰ



τούτου τυγχάνουσι τοῦ ποθομένου, οὕτω καὶ ἡμεῖς εἶγε τὸ Θεῖον πῦρ ἐξάψαι βουλόμενο, μετὰ δακρύων καὶ κόπων τοῦτο περιῶσθαι ποιῖν. καὶ μὴ βιάζεσαι γαὶ γοργεῖου ἐν ταῖς προσευχαῖς, καὶ ἀκολουθίαις ὡς ποιεῖς, ἰδίως δὲ ἐν τῷ καιρῷ τῆς Θείας λειτουργίας, ἵνα μὴ σὲ καταφάγῃ τὰ θηρία. οὐ μόνον τὰς διὰ τῆς σαρκὸς τελουμένας προσευχάς, ἀλλὰ καὶ διὰ ἐννοίας ἀπερισπάστου τῷ Θεῷ προσφερομένας. Ἐὰν δὲ τὸ ἐν ἑξ αὐτῶν ἀκαίρως περιπλασθῇ, οὐδὲ τὸ ἕτερον κατὰ μόναν παρῆσταται τῷ Θεῷ.

Καὶ ὁ προσευχόμενος νηφόντος καίει τοὺς δαίμονας, ὁ δὲ μετεωριζόμενος (ὁ ἀναγινώσκων βιαστικὰ γρήγορα) ἐμπαιχθήσεται ὑπὸ αὐτῶν». Ὅφείλομεν λοιπὸν ὅταν προσευχώμεθα ἐν τῷ Ναῷ, νὰ ἀναγινώσκομεν ἀργὰ καὶ μὲ κατάνυξιν καὶ οὐδέποτε νὰ βιάζώμεθα εἰς τὴν ἀνάγνωσιν καὶ νὰ σκεπτώμεθα ὅτι ὁμιλοῦμεν μὲ τὸν Θεόν, καὶ παρακολοῦμεν αὐτὸν ὅπως χορηγήσῃ εἰς ἡμᾶς τέλος ἀγαθὸν καὶ ἐξάλειψιν τῶν ἁμαρτιῶν μας, καὶ ἐξάλειψιν τῶν ἁμαρτιῶν μας... καὶ ἐν περιπτώσει καὶ διανάξει ἡμᾶς ἄρχων τις ὅπως συντάμωμεν τὴν ἀνάγνωσιν, ἀναγινώσκοντες γρήγορα καὶ βιαστικὰ, νὰ παρακούσωμεν τοῦτον, ὅστις καὶ ἂν εἶνε, ἀλλὰ νὰ ἀναγινώσκωμεν ὡς ἡ ἐκκλησιαστικὴ τάξις καὶ οἱ κανόνες διακελεύουσιν «ἐπειδὴ Θεὸς οὐ μνηστηρίζεται» (λέγει καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος) «Πειθαρχεῖν δὲ Θεῷ δεῖ ἢ ἀνθρώποις, καὶ εἰ ἀνθρώποις ἤρρεσκον, Χριστοῦ δοῦλος οὐκ ἂν ἦμην», εἰ καὶ ἄκουε τῶν γραφῶν καὶ πείθου ἢ ἐξάλειψον ταύτας, (λέγει ὁ Θεὸς Χρυσόστομος).



Ἡρὸς τοὺς εὐσεβεῖς ἀναγνώστας

Φέρω εἰς φῶς τὴν παροῦσαν Ἀκολουθίαν τοῦ Ἁγίου καὶ ἐν-
δόξου Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ, ἔργον πρωτοφανὲς εἰς τὴν κοινωνίαν
τυπωθὲν ἐν Βενετίᾳ τὸ ἔτος 1779 ἤτοι ἕως σήμερον 1913, με-
ωραίους Κανόνας Ἀπόστολους, Εὐαγγέλια, Μεγαλυνάρια, ὅλα ὁ-
μοῦ ἀντὶ ἐλαχίστης τιμῆς τῶν τυπογραφικῶν ἐξόδων.

Εὐρίσκονται εἰς ἐμὲ καὶ αἱ ἐξῆς Ἀκολουθίαι.

Τῆς Θείας Μεταμορφώσεως πληρεστάτη.

Ἁγίου Γεωργίου μετὰ χαιρετισμῶν καὶ Παρακλητικοῦ Κα-
νόνο.

Ἁγίου Φανουροῦ.

Ἁγίου Ἐλευθερίου.

Ἁγίας Παρασκευῆς.

Τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου.

Ἁγίου Διονυσίου Αἰγίνης.

Ἁγίου Τρύφωνος.

Ἁγίας Ἀθανασίας τῆς ἐξ Αἰγίνης.

Ἁγίου Ἀντωνίου τοῦ Νέου τοῦ ἐν Βερροῖᾳ.

Ἁγίας Φωτεινῆς.

Ἁγίου Γεωργίου τοῦ ἐξ Ἰωαννίνων.

Ἁγίου Ἀλεξίου τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ.

Ἁγίου Εὐθυμίου τοῦ Νέου.

Ἁγίου Νικολάου τοῦ Παλαιοῦ.

Ἁγίου Μοδέστου.

Ἁγίου Στυλιανοῦ.

Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου.

Τῆς Προυσιωτίσσης.

Καὶ ἄλλας δυσσευρέτους εὐρισκομένας εἰς ἐμὲ.

Ὁ ἐλάχιστος ἐν ἱερεῦσι

Γεώργιος Α. Βουτέρης (ἱερεὺς)

Ἀθήνησι τῇ 15ῃ Μαρτίου 1913

136

